KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

21. oktober 1996 *

I sag T-107/96 R,

Pantochim SA, Feluy (Belgien), ved advokat Jacques H. J. Bourgeois, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget, bistået af advokat Hervé Lehman, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det som en foreløbig forholdsregel påbydes Kommissionen, under en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, at pålægge Frankrig midlertidigt at fritage sagsøgeren for at betale afgift på biodiesel for så vidt angår en mængde på 20 000 tons årligt,

har

* Processprog: fransk.

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

1 Sagsøgeren, Pantochim SA, der har hjemsted i Feluy (Belgien), er et datterselskab af Società italiana serie acetica sintetica (herefter »Sisas«), Milano (Italien). Pantochim har en fabrik i Feluy, der fremstiller vegetabilsk dieselolie, såkaldt Sisoil E. Sisoil E er en methylester fremstillet på basis af vegetabilsk olie, der alene eller blandet med traditionelle gasolier kan anvendes som brændstof og til boligopvarmning.

Begæringen om fritagelse for den indenlandske forbrugsafgift

2 I henhold til artikel 32 i den franske finanslov for 1992 (lov nr. 91-1322 af 30.12.1991, offentliggjort i *Journal officiel de la République française* af 31.12.1991, s. 17229) er estere fremstillet på basis af raps og solsikker, der anvendes i stedet for brændselsolie og dieselolie, samt ethanol fremstillet på grundlag af korn, jordskokker, kartofler eller roer, og som anvendes som tilsætning til højoktanbenzin og benzin, samt biprodukter af ethanol indtil den 31. december 1996 fritaget for den indenlandske forbrugsafgift. Betingelserne for afgiftsfritagelse findes i bekendtgørelse af 27. marts 1992 om gennemførelse af artikel 32. Det kræves navnlig, at de anførte produkter anvendes forsøgsmæssigt, og at fremstilling sker på særlige pilotenheder (artikel 3 og 5). For at opnå anerkendelse som pilotenhed kræves det, at den enkelte virksomhed eller sammenslutning af virksomheder har opnået ministeriel godkendelse (artikel 6).

3 Sisas har siden november 1992 over for de franske myndigheder tilkendegivet sin interesse for, at datterselskabet Pantochim, og specielt fabrikken i Feluy, godkendes som pilotenhed. Virksomheden har hidtil ikke opnået godkendelse.

4 Ved skrivelse af 21. juni 1996 meddelte den franske landbrugs- og fiskeriminister samt minister for levnedsmidler Pantochim's bestyrelse, at en undersøgelse på stedet havde vist, at produktionskapaciteten på fabrikken i Feluy oversteg den mængde, der var ansøgt om godkendelse for. Under henvisning til, at medlemsstaterne i medfør af Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (EFT L 316, s. 12) kun har beføjelse til at anvende hel eller delvis fritagelse eller lempelse for punktafgifter med hensyn til pilotprojekter, der defineres på grundlag af anlæggenes produktionskapacitet, kunne fabrikken ikke godkendes som pilotfabrik. Ministeren anførte endvidere, at de franske myndigheder var ude af stand til at meddele nye godkendelser i det hele taget, idet der var indledt en kontrolprocedure for Kommissionen angående spørgsmålet om, hvorvidt den franske lovgivning var forenelig med fællesmarkedet. Det hed endvidere, at »i det omfang, de forslag, der er blevet forelagt for Kommissionen, godkendes, således at verserende sager [vil kunne] afsluttes, [kan] Pantochim i lighed med alle andre producenter af biodiesel i Fællesskabet påregne at opnå godkendelse under en offentlig procedure på grundlag af kriterier og vilkår, som er fastlagt under nøje iagttagelse af konkurrencereglerne, og som vil blive meddelt interesserede parter«.

Den administrative procedure vedrørende den franske lovgivning om indenlandsk afgiftsfritagelse for biobrændstoffer

5 Kommissionen indledte den 7. december 1994 den i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure med hensyn til den franske lovgivning om indenlandsk afgiftsfritagelse for biobrændstoffer. Kommissionen underrettede de franske myndigheder herom ved skrivelse af 12. december 1994.

6 Den 9. juni 1995 blev der i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* offentliggjort en meddelelse »i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2 ... angående den støtte, som Frankrig har besluttet at yde til sektoren for biobrændstoffer« (EFT C 143, s. 8).

7 Sisas fremsatte den 29. juni 1995 sine bemærkninger inden for rammerne af den administrative procedure. Selskabet anmodede endvidere Kommissionen om, for det første, »at fastslå, at den støtte, Frankrig har besluttet at yde til fremstilling af biodiesel ikke er forenelig med fællesmarkedet ifølge artikel 92 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet vilkårene for støtten er i strid med traktatens artikel 95«, for det andet, »at fastslå, at Frankrig pålægges at ændre denne støtte, således at biodiesel, der er fremstillet i andre medlemsstater til levering i Frankrig, kan opnå samme fordele«, samt for det tredje, »at anordne foreløbige forholdsregler, hvorved Frankrig tilpligtes snarest at godkende Sisas' fabrik i Feluy som 'pilotenhed', foreløbig for så vidt angår en mængde på 20 000 tons for året 1995«.

8 Da Sisas ikke modtog svar fra Kommissionen, opfordrede selskabet ved skrivelse af 29. marts 1996 Kommissionen til at handle. Under henvisning til de i skrivelse af 29. juni 1995 fremsatte begæringer opfordrede selskabet Kommissionen til i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 175 at tage stilling inden to måneder. Selskabet tilføjede, at det »forbeholdt sig ret til på datterselskabet Pantochim SA's vegne at gøre erstatningskrav gældende mod den franske stat og Det Europæiske Fællesskab for den betydelige økonomiske skade, som Pantochim har lidt som følge af, at det af retlige grunde er udelukket fra det franske marked for biodiesel, der har været afgiftsfritaget siden 1993«.

9 Ved skrivelse af 24. maj 1996 meddelte Kommissionen Sisas' bestyrelse, at skrivelsen af 29. marts 1996 var blevet indført i registeret som klage med henblik på iværksættelse af den i EF-traktatens artikel 169 omhandlede procedure.

Retsforhandlinger

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. juli 1996 anlagde Pantochim sag med påstand om, at det i medfør af traktatens artikel 175 fastslås, at Kommissionen har udvist passivitet, idet den under den i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, indledte procedure angående afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i Frankrig har undladt at forbyde, at afgiftsfritagelsen anvendes diskriminerende, samt med påstand om erstatning i medfør af EF-traktatens artikel 178 og 215 for det tab, selskabet angiveligt har lidt som følge af Kommissionens passivitet.

11 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 19. juli 1996 har sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 186 fremsat nærværende begæring om, at der træffes en foreløbig forholdsregel om, at »Kommissionen som led i en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, pålægger Frankrig at indrømme sagsøgeren en midlertidig fritagelse for punktafgift på biodiesel, foreløbig for den mængde, hvorom der er ansøgt«.

12 Kommissionen har ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. august 1996 indgivet skriftligt indlæg.

13 Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 7. oktober 1996.

Retlige bemærkninger

14 Ifølge EF-traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

15 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal begæringer om foreløbige forholdsregler angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal have en midlertidig karakter, idet de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 8.10.1996, sag T-84/96 R, Cipeke mod Kommissionen, Sml. II, s. 1313, præmis 23).

Parternes argumenter

Spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling

16 Kommissionen har anført, at nærværende begæring bør afvises, idet selve hovedsagen bør afvises, da sagsøgeren ikke har overholdt proceduren i traktatens artikel 175 og ikke er berettiget til at anlægge sag i medfør af denne.

17 Kommissionen har for det første henvist til, at fællesskabslovgiver med reglen om, at enhver person kan indbringe klage til Domstolen, når den pågældende institution har været opfordret til at handle (traktatens artikel 175, stk. 2), hermed havde forudsat, at opfordringen til at handle og passivitetssøgsmålet skulle hidrøre fra samme person, og at forpligtelsen til forudgående at forelægge sagen for institutionen er en væsentlig formel betingelse for, at den kan antages til realitetsbehandling (Domstolens dom af 4.2.1959, sag 17/57, de Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 125, org. ref.: Rec. s. 9, og senest Rettens dom af 18.9.1993, sag T-28/90, Asia Motor France mod Kommissionen, Sml. II, s. 2285). Når derfor henses til, at opfordringen i nærværende sag blev fremsendt til Kommissionen af Sisas, mens passivitetssøgsmålet blev anlagt af Pantochim, kan sagen ikke antages til realitetsbehandling.

18 Selv om Pantochim er datterselskab af Sisas, må selskabet efter Kommissionens opfattelse anses for en selvstændig juridisk person i forhold til moderselskabet, idet processuelle regler ikke tillægger eventuelle økonomiske forbindelser mellem juridiske personer betydning i relation til, om en sag kan admitteres.

19 Kommissionen finder for det andet, at Pantochim heller ikke er berettiget til at anlægge et passivitetssøgsmål, idet den retsakt vedrørende den franske lovgivnings forenelighed med fællesskabsretten, som Kommissionen ifølge sagsøgeren var forpligtet til at udstede, ikke ville være rettet til dette selskab. Ifølge traktatens artikel 175, stk. 3, kan en person kun anlægge passivitetssøgsmål, såfremt den pågældende er mulig adressat for en retsakt, Kommissionen har pligt til at udstede til ham (Domstolens dom af 10.6.1982, sag 246/81, Lord Bethell mod Kommissionen, Sml. s. 2277, præmis 16, og Rettens kendelse af 23.1.1991, sag T-3/90, Prodifarma mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 35 og 37).

20 I et tilfælde som det foreliggende, der angår statsstøtteproceduren, omfatter de berørte virksomheders ret ifølge traktatens artikel 93, stk. 2, til at deltage i den administrative procedure for Kommissionen kun retten til at fremsætte bemærkninger (Domstolens dom af 12.1.1973, sag 70/72, Kommissionen mod Tyskland, Sml. s. 813, præmis 19). Når dels henses til, at søgsmålsadgangen i medfør af traktatens artikel 175 er mere begrænset end søgsmålsadgangen i henhold til artikel 173, dels til at proceduren vedrørende statsstøtte har en særlig karakter, har en berørt tredjemandsvirksomhed, der som i nærværende sag har fremsat sine bemærkninger i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, ikke kompetence til at anlægge et passivitetssøgsmål i anledning af, at Kommissionen har undladt at træffe beslutning.

21 Selv om det måtte antages, at spørgsmålet om, hvorvidt et passivitetssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, skulle afgøres på grundlag af de i artikel 173, stk. 4, fastsatte betingelser, skulle den af Pantochim anlagte sag afvises. Det fremgår således af Rettens praksis, at en beslutning, hvorved en generel støtteordning som den omtvistede godkendes, ikke kan antages at berøre en virksomhed individuelt, idet det inden for rammerne af en sådan generel støtteordning »forudsættes, at støtteordningen konkret er blevet anvendt ved ydelse af individuel støtte, for at der kan siges at foreligge en aktuel støttemodtager og således også en egentlig konkurrerende virksomhed til støttemodtageren« (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-398/94, Kahn Scheeppvaart mod Kommissionen, Sml. II, s. 477).

22 Sagsøgeren har med støtte i Domstolens dom af 28. januar 1986 (sag 169/84, Cofaz m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 391, præmis 28) anført, at den beslutning, som Kommissionen har undladt at træffe, berører virksomheden som følge af visse egenskaber, som er særlige for den, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller den fra alle andre og derfor individualiserer den på lignende måde som adressaten. Så vidt vides, var sagsøgeren den eneste virksomhed, der efterkom Kommissionens opfordring i meddelelsen, der er offentliggjort i EF-Tidende den 9. juni 1995, til at fremsætte deres bemærkninger. Sagsøgeren var ligeledes den eneste, der blev ramt af de diskriminerende vilkår for afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i Frankrig, idet sagsøgeren er den eneste af producenterne i Fællesskabet, der virkelig kunne konkurrere om levering af biodiesel i Frankrig til en konkurrencedygtig pris. Der kan ikke herske tvivl om, at Kommissionens undladelse berører sagsøgerens »retmæssige interesser«, for så vidt som de vilkår, Frankrig stiller for at fritage biobrændstoffer for den indenlandske forbrugsafgifter, påvirker selskabets stilling på det pågældende marked betydeligt.

23 Sagsøgeren understreger, at nærværende sag ikke angår Kommissionens forpligtelse til at indlede en procedure i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, andet afsnit, men nærmere institutionens forpligtelse til i overensstemmelse med traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, at gennemføre en procedure, den har indledt, inden for en rimelig frist. I betragtning af, at opfordringen blev fremsat den 29. marts 1996, havde Kommissionen haft en mere end rimelig frist til gennemføre proceduren (Domstolens kendelse af 11.7.1979, sag 59/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays mod Kommissionen, Sml. s. 2425), idet det ydermere forelå oplyst for Kommissionen, at den franske regering fastsætter kvoter for afgiftsfritagelse pr. produktionsår, og at produktionsåret sædvanligvis løber fra den 1. juli til den 30. juni det følgende år.

Lovligheden af den begærede foranstaltning

24 Kommissionen har ligeledes bestridt, at den begærede foranstaltning er lovlig, idet det gøres gældende, at den er i strid med principperne i traktatens artikel 92 og 93.

25 Ifølge Kommissionen ville den begærede foranstaltning, uanset dens udformning, i givet fald for det første være rettet til Frankrig. Eftersom Frankrig ikke er part i proceduren, ville et påbud som det, Pantochim har begæret, være i strid med den processuelle regel om, at den pågældende medlemsstat skal have haft lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger om den foreslåede foranstaltning, inden der træffes en retsbevarende foranstaltning i henhold til traktatens artikel 92 og 93 (Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, præmis 19).

26 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at den ikke på nogen måde inden for rammerne af en procedure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, kan pålægge en medlemsstat at ændre støtten foreløbigt; den kan alene pålægge medlemsstaten at suspendere udbetalingen af støtten og forlange at få adgang til al den dokumentation og alle de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om støtten er forenelig (Domstolens dom i førnævnte sag, Frankrig mod Kommissionen, og dom af 11.7.1996, sag C-39/94, SFEI mod La Poste m.fl., Sml. I, s. 3547, præmis 43).

27 For det tredje er det Kommissionens opfattelse, at såfremt støtten var uforenelig med fællesmarkedet, ville det under alle omstændigheder være i strid med principperne i traktatens artikel 92 og 93, såfremt en virksomhed, der ikke modtog støtte, blev berettiget hertil.

28 Kommissionen har endelig henvist til retspraksis (bl.a. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.6.1987, sag 142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 2589), hvorefter den omstændighed, at den pågældende ved hjælp af nationale retsmidler kan undgå et tab, er tilstrækkelig til, at begæringen om foreløbige forholdsregler må afvises. Ifølge Kommissionen kunne sagsøgeren i den foreliggende sag have indbragt ministeriets afslag på selskabets ansøgning om godkendelse for en fransk forvaltningsdomstol. For så vidt som der ikke var givet Kommissionen underretning om den omtvistede støtte, havde sagsøgeren endvidere kunnet begære, at den nationale ret skulle træffe afgørelse om, at støtteudbetalingen skulle

suspenderes, eller at støtten skulle tilbagebetales i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3 (jf. Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires og Syndicat national des négociants et transformateurs de saumons, Sml. I, s. 5505, og SFEI-dommen, nævnt ovenfor).

29 Ifølge sagsøgeren er det — i modsætning til det af Kommissionen anførte — ikke traktatens artikel 93, stk. 2, men artikel 93, stk. 3, der er relevant for nærværende sag. Den definition af Kommissionens kompetence til at anordne foreløbige foranstaltninger, der fremgår af den af Kommissionen påberåbte retspraksis, der alene giver den beføjelse til at suspendere udbetalingen af støtten og til at kræve at få forelagt de oplysninger, der er nødvendige for at undersøge dens forenelighed, finder således ikke anvendelse i den foreliggende sag.

30 Der er således intet til hinder for at antage, at Kommissionen har kompetence til at give de franske myndigheder påbud om at ændre betingelserne for den pågældende støtte.

31 I øvrigt har den omstændighed, at sagsøgeren har anlagt sag for en national ret til prøvelse af de franske myndigheders afslag, ikke betydning for lovligheden af den foreløbige forholdsregel, der begæres. Da en national ret alene har til opgave at sikre, at medlemsstaterne overholder deres forpligtelser for det tilfælde, at der ikke er givet underretning om støtteforanstaltninger, og da Kommissionen ifølge sagsøgeren var underrettet om støtteordningen, er den nationale rets indgriben uden relevans for spørgsmålet om, hvorvidt begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling, og om begæringen er begrundet.

Rettens bemærkninger

32 Den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler sigter til, at det pålægges Kommissionen at meddele de franske myndigheder påbud om, at en mængde biodiesel på 20 000 tons årligt midlertidigt fritages for indenlandsk forbrugsafgift i medfør af artikel 32 i den franske finanslov for 1992.

33 Det første spørgsmål, der skal undersøges, er forholdet mellem den påtænkte foranstaltning og Kommissionens kompetence inden for rammerne af den verserende administrative procedure.

34 Det fremgår af meddelelsen om den administrative procedure, at Kommissionen havde åbnet proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, med henblik på at undersøge, om den franske lovgivning om biobrændstoffer var forenelig med fællesmarkedet. Denne lovgivning indeholder ifølge Kommissionen »en direkte støtte til biobrændstoffer, der stammer fra landbruget (raps- og solsikkeolieestere og bioethanol forarbejdet på basis af korn, jordskokker, kartofler og sukkerroer) og en indirekte støtte til visse råvarer« (meddelelsens punkt 2). Det fremgår umiddelbart af sagen, at de franske myndigheder har indført den påståede støtteordning uden forinden at have forelagt et forslag for Kommissionen, at myndighederne allerede har meddelt visse virksomheder fritagelse for betaling af den indenlandske forbrugsafgift, og at disse fortsat nyder fritagelse.

35 Som Kommissionen har anført, er det helt fast retspraksis, at Kommissionen kun som foreløbig forholdsregel kan give en medlemsstat påbud om omgående at suspendere udbetalingen af støtten og om inden for en vis frist at give Kommissionen adgang til al den dokumentation og alle de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om støtten er forenelig med fællesmarkedet, såfremt den under en proce-

dure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, måtte fastslå, at der er blevet indført en støtte, som den ikke forinden har fået underretning om i overensstemmelse med traktatens artikel 93, stk. 3 (jf. senest SFEI-dommen, præmis 43).

36 For så vidt som sagsøgeren har fremsat begæring om, at det som en foreløbig forholdsregel bestemmes, at Kommissionen meddeler Frankrig påbud om midlertidigt og inden for visse grænser at fritage sagsøgeren for den indenlandske forbrugsafgift, bemærkes, at en sådan foranstaltning åbenbart falder uden for den kompetence, der tilkommer Kommissionen under en administrativ procedure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2.

37 Det bemærkes endvidere, at en sådan foranstaltning ville være i strid med fællesskabsreglerne på statsstøtteområdet (traktatens artikel 92 og 93).

38 Grænserne for, hvilke foreløbige foranstaltninger der kan anordnes inden for rammerne af en sådan administrativ procedure, følger af de principper, der ligger til grund for traktatens statsstøtteordning. Traktatens artikel 92, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form«. Dette forbud er, som Domstolen tidligere har understreget, hverken absolut eller ubetinget, idet Kommissionen specielt ved samme artikels stk. 2 er tillagt et vidt skøn ved afgørelsen af, om en støtte kan tillades ved undtagelser fra det almindelige forbud i stk. 1.

39 Traktatens artikel 93 indeholder en særlig procedure, som skal gøre det muligt for Kommissionen løbende at undersøge og kontrollere støtten. Artikel 93, stk. 3, indeholder således et forbud mod at gennemføre støtten, således at en støtteordningen ikke får virkning, inden Kommissionen har haft en rimelig frist til at undersøge forslaget nærmere og til i givet fald at iværksætte den i artiklens stk. 2 omhandlede procedure, og — for det tilfælde, at der iværksættes en procedure — inden Kommissionen har vedtaget en endelig beslutning om, hvorvidt støtteforslaget er foreneligt med fællesmarkedet.

40 Det er ifølge Domstolen en forudsætning for, at ordningen er virksom, at Kommissionen kan træffe retsbevarende foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger skal imidlertid alene hindre, at reglerne i traktatens artikel 93, stk. 3, tilsidesættes, specielt forbuddet mod udbetaling af støtte, der som udgangspunkt har betydning, indtil Kommissionen har truffet en endelig beslutning om støttens forenelighed med fællesmarkedet (jf. dom i sagen Frankrig mod Kommissionen, præmis 15-18, og SFEI-dommen, præmis 35-38).

41 Under en sådan procedure savner en foreløbig foranstaltning, der skal tilgodese et andet formål end det anførte, derfor hjemmel i ordningen, hvorfor den må anses for retsstridig.

42 Det følger heraf, at en foranstaltning som den, sagsøgeren har begæret i den foreliggende sag, om, at Kommissionen tilpligtes at påbyde de franske myndigheder, midlertidigt og for en bestemt mængde, at fritage Pantochim for den indenlandske forbrugsafgift i henhold til artikel 32 i finansloven for 1992, er i strid med fællesskabsreglerne på statsstøtteområdet.

43 Det understreges yderligere, at en foreløbig forholdsregel som den begærede ville have samme indhold og samme virkninger som den foranstaltning, Kommissionen ifølge sagsøgeren har undladt at træffe. Det ville stride mod de med traktaten tilsigtede principper om kompetencefordelingen mellem Fællesskabets forskellige institutioner, hvis dets retsinstanser pålægger Kommissionen at imødekomme den fremsatte anmodning om foreløbige forholdsregler (kendelse afsagt af Rettens præsident den 6.12.1989, sag T-131/89 R, Cosimex mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 11 og 12).

44 I den foreliggende sag har sagsøgeren endvidere begæret, at Retten sætter sit skøn i stedet for Kommissionens for så vidt angår den påståede støtteforanstaltning og spørgsmålet om, hvorvidt den eventuelt skal finde anvendelse i forhold til sagsøgeren, indtil institutionens beslutning foreligger. Rettens afgørelse ville i så fald ikke være rettet til den sagsøgte institution, men til den berørte medlemsstat.

45 På grundlag af de anførte betragtninger bemærkes, at betingelserne for at anordne den begærede foreløbige forholdsregel ikke er opfyldt, hvorfor begæringen afvises, uden at det er fornødent at undersøge parternes øvrige anbringender.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 21. oktober 1996.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident